

— То, унесено по тебе, плака ли тогава?

— Не! . . . То ме радостно изпрати до родни предѣли и ми рече:

— Победителъ върнешъ ли се, мой ще бждешъ, победенъ — недей минава край мойтъ чертози! . . .

Въ пета книжка се помѣсти

УМИРАЮЩИЯТЪ ВОИНЪ

На майоръ Михаилъ Бакърджиевъ

— Тогава есень бѣше . . . и капѣха листата, —
Тѣй капѣха сълзитѣ на майка ми по менъ,
Когато склонихъ устни, цѣлунахъ ѝ ржката,
Прегърнахъ я синовно и тръгнахъ просълзенъ.

Тогава есень бѣше . . . и плачеше небето,
Катъ старата ми майка, на бащиния прагъ
Която азъ оставихъ да зрѣ по менъ, додето
Не кривнахъ задъ брѣзитѣ, задъ селския лѣщакъ.

Тогава есень бѣше . . . умираха цвѣтята,
И чезнеше полето — тѣжовниятъ имъ братъ —
И сякашъ демонъ тъменъ — увисналъ надъ земята,
Вѣщаеше прокоба на цѣли божи свѣтъ . . .